Дойде на море след второто си голямо поражение, през 1953 г. Пристигна пред Вила Кабога в Риека Дубровачка, в ранни зори, на десети юли, след едно денонощие път с теснолинейка през Иван, по дългите тунели около Попово поле, из което лъщяха застояли води. По пътя композицията, пълна с недохранени и болнави градски деца, висеше с часове по странични коловози, чакайки да й прикачат нови вагони с безпризорни и възпитаници на домовете за сираци от войната. Ръководителите сновяха от двете страни на спрелия влак, натирвайки по-решителните обратно във вагоните. На гара Хум - самотна каменна сграда сред напечени камънаци, които се разсичаха от релсите като от две блестящи остриета - част от вагоните бяха откачени и отправени към Зеленика. Необичайното звучене на имената Требинска гора, Хум, Зеленика, Риека Дубровачка и Груж извикваха у Херцег подозрение.

"Нима е възможно това разпенено море с чайки в нисък полет да се е намирало през цялото време на същото място - синьо и разнолико, докато се гмурках в ледените дъждове, които сякаш не преставаха да се леят през всичките години на гимназиалното ми заточеничество?" - мислеше си той, докато вървяха пеша, мъкнейки куфарите си от Груж към завоя на Риека Дубровачка. За пръв път почувства несправедливостта, която не ни позволява сами да си изберем място на раждане. "Тук дори и голямото нещастие сигурно ще изглежда по-малко!" - помисли си той, гледайки люшкащите се рибарски лодки; покрай които се влачеха като кален сив дъждовен червей, заблудил се в някакъв светъл край, на който, както той, така и северният дъжд очевидно

не принадлежат. Вила Кабога изникна пред него от разкошната зеленина като аристократично привидение.

Беше почернял от саждите на многобройните тунели. Дрехите му бяха измачкани, защото беше спал върху багажника, а ръцете му - лепкави от сока на смокините-петровки, които беше купувал през прозореца от селяните на попътни гари. Собственото окаяно състояние му изглеждаше още по-безнадеждно пред хармоничното каменно здание, над чиито сведени арки се издигаше тераса в сянката на растителност и цветя с упойващ и приспивен мирис. Естествено Херцег не знаеше, че тази аристократична вила на старата дубровнишка фамилия Кабога помни и по-добри времена, преди всеобщото нещастие да я превърне в почивен дом за бедни деца с две спални помещения на етажа и столова в приземието, където добре познатата воня на ечемична каша и кисело зеле се бореше на живот и смърт със силния аромат на кипарисите и зокумите от парка.

Щом се разтвори порталът на Вила Кабога, той се втурна към спалното помещение, като безмилостно събаряше другите момчета, умело избягвайки да не спънат самия него и да не го стъпчат с крака. Опитът му на малък затворник-стажант го заставяше да заеме колкото се може по-удобно легло, по възможност някое до прозореца и в ъгъла на стаята. Креватите иначе бяха на два етажа. В неговото спално помещение, някогашна зала за приеми, бяха наредени двайсет и осем кревата. Успя да заеме долно легло; приятелят му Сеад се метна на горното. Получиха по чаша гъсто какао, в което плуваха бучици. Трампи веднага какаото си за парче хляб.

Това лято комсомолски отговорник на Херцеговата група беше някой си Саша Гайдар - късо подстриган младеж на около двайсет години, строг и безсърдечен към момчета-

та, подмазвач пред всички по-старши по длъжност от него - когото Херцег мразеше повече от всичко на света, докато бузите му горяха от бързите, прецизни шамари, с които оня безпощадно го обсипваше по всеки повод. Естествено, скришом и обикновено мимоходом, без свидетели, тъй като беше строго забранено да се бият възпитаниците. Благодарение на охраненото си тяло на спортен ас, Гайдар можеше без труд да се справи с дузина гладни момчета, в който и да е случай, щом възникнеше кавга. След като се понадуваше известно време пред строя като някакъв пълководец, той командваше "мирно!" точно в момента, когато на терасата на Вила Кабога излезеше Луция, медицинската сестра това лято.

Изглеждаше още сънена в нежната броня на бялата си колосана престилка. Дървените й сандали почукваха едновременно в сърцата им и по каменните плочи на терасата.

Момчетата стояха мирно под утринното слънце, на болезнено изобличаващата светлина на Риека Дубровачка. Отблясъците от вълните трептяха над така очебиещото им нещастие, сякаш дяволитото море пак им се подиграва, като насочва отраженията от невидими огледала в очите им. В разкошната упойваща утрин приличаха на денкове с нещастие, които някой е опаковал и овързал с износени дрехи, нашарил с белези и изпратил, за да се отърве от бедата. Като малки корабокрушенци неочаквано бяха изплували на някакъв спасителен бряг и бяха открили на него, след много мъки, изгубената майка и повече дори - смътния любовен зов на едва разбудените си тела, недостижимия обект на обожаване, мекотата и женствеността.

Още първата вечер Херцег разтвори във вода две бучки захар, които беше запазил от чая, и с този разтвор

намаза внимателно косата си, като остави светлият кичур да падне хулигански на челото му. На следващия ден нарочно скочи по корем в плиткото и си спечели две дълги леки драскотини, само за да попадне в ръцете на Луция. Търпеше със стиснати зъби болката, докато тя нежно мажеше с йод раните му.

"Бедното момче, бедното момче..." - шепнеше тя, наведена над голото му тяло в здравпункта, а той се стараеше да запомни колкото се може повече неща за следващата нощ: мургавата й кожа, обсипана със златисти косъмчета по стомаха, който се показваше и изчезваше в процепите между копчетата на престилката, и зрялото полюшване на гърдите, които потрепваха, откривайки от време на време две продълговати тъмни зърна, ненадейното лъсване на възпълните й крака, докато се отместваше и търсеше неизползвано парче памук, засенчения фон, скрит от бялата тъкан, от който му се завиваше свят, и блясъка на склерите й, пълен със съчувствие, топъл като обещание, тръпчивия мирис на женска пот и дъх, влажните кичури на разкошната й кестенява коса, която го гъделичка по корема...

Тази нощ, след като разкри на Сеад тайната, че Луция не носи нищо под престилката си, в което се беше уверил със собствените си очи, дълго гълта плява и прахоляк, които падаха от сламеника на горния креват. Сеад се извиваше и се тресеше като в транс, а накрая с въздишка се укроти и заспа.

Медицинската сестра Луция се умножаваше всяка нощ в шейсет и четири малки Луции, във всеки от креватите на Вила Кабога, и всички тези малки Луции разкопчаваха копче по копче белите си престилки и се вмъкваха под чаршафите сладострастни и топли, горещи от слънчевите бани, още мокри от нощното къпане, копринени и гъвкави, сякаш

от гума, с гъст Требински лес между нозете и хумски храсталаци под мишниците. Парещият им език шареше по телата на момчетата, стомасите им се допираха през пот, а ръцете сляпо опипваха пътя си, спускайки се от гърдите до влажното дъно. Страстно бозаеха от набъбналите зърна, от които струеше хладко какао, обливащо цялото й тяло и силния й, но така мек гръб; струеше по гръбнака, лепкаво и хладко, нежно космато! И всичките шейсет и четири Луции изчезваха като по уговорка една по една призори, изстисквайки от шейсет и четири момчета млечния сок на възмъжаването.

По-късно Херцег узна, че любовта на сън се нарича ПОЛЮЦИЯ и че не е никакъв грях. Цялото това лято изпитваше страшно угризение на съвестта, щом се затвореше на някое скришно място, призовавайки със затворени очи луция-полюция дотогава, докато не се смилеше и не изплуваше от бялата колосана пустиня. По гърба му плъзваше студенината на керамичните плочки или на някоя бетонна стена. След много усилия успяваше да подлуди своята Луция, след което тя отлиташе, отнасяйки еротичните съновидения - оставяше го сам да страда и да се срамува, защото още не знаеше, че самотническите блудни сънища, на които се отдаваше, са нещо познато на всички мъже и жени, а не само бреме на страшната му противоестествена, изопачена вина.

Сутрин пак се гледаха очи в очи с изтерзани тела: младата жена и шейсет и четири момчета, свързани с нея чрез нощта, протекла в тайна оргия.

Херцег си въобразяваше, че е любимец на Луция. Премисляше по кой знае колко пъти всеки неин случаен поглед или жест, докосване при разминаване или дори малко по-голямата порция супа, краешник от щрудел (защо

точно на мене краешник, а не обикновено парченце?) и с течение на времето отхрани нещо като лично право върху нея, в което голямата любов се смесваше с болезнена ревност от всяка дума, която Луция отправяше към друг.

Заслепеността му отиде толкова далече, че убеди сам себе си колко много всъщност Луция прилича на Лина Коен - значи не изневеряваше на старата си любов, щом копнееше по някоя, която приличаше на нея!

"Тя предчувства, че по погрешка съм се озовал сред тази сирашка армия - мислеше си той, - и знае, че грешката скоро ще бъде поправена; онези, които от години ме търсят упорито, ще ме открият и ще ме избавят - тя трябва да разбере това по светлия ми кичур, защото той е явен знак, по който може да се различи принца от поданика - този светъл кичур, какъвто във Вила Кабога никой, освен мене, не притежава..."

В разгорещеното му въображение, щедро разпалвано от заслепителното слънце на Риека Дубровачка, Луция представляваше ту майка, ту по-голяма несъществуваща сестра, след което тези две луции се разбъркваха, както дамите в колода карти, в Луция-майка- сестра-приятелка-ЛЮБОВНИЦА. Последната дума му беше съвсем неразбираема, но пълна с толкова разврат! Случайно се беше заблудила отнякъде в скромния му речник, кой знае, може би от брошурите с продължение за безстрашния детектив Том Хънтър, които, непосредствено след войната, си набавяше, като в замяна за тях даваше лампи, извадени от стари немски радиостанции.

През една от последните топли нощи във Вила Кабога се промъкна през прозореца, като провря без голямо усилие кльощавото си тяло между решетките, скочи в градината и се прокрадна до малката пристройка, която служеше за

здравпункт. Още от градината дочу някакви странни, неясни звуци, които сякаш излизаха от гърлата на праисторически животни при съешаване: в тях имаше ужас и страдание, а колкото повече се приближаваше, разпознаваше кикотене, пълно с разюзданост, и грухтене от удоволствие. Сменяше го стенание на някой който пренасяше непосилен товар, задъхано скърцане на зъби, неописуема мъка... Надзърна плахо в здравпункта през широко отворения прозорец с мрежа против комари и на теменужната светлина от джобно фенерче, чиято крушка беше увита в прозрачна хартия с цвета на пъкъла, видя някогашния си сън - голата Луция, в сомнамбулен, среднощен самодивски танц, язди Гайдар, отмятайки глава назад; как се тръшка сред всички онези лъскави инструменти, епруветки и метални барабани за стерилизиране на превръзки и спринцовки, а лицето й променено и едва познато на Херцег - съвсем различно от онова миловидно любопитство, с което беше идвала през всичките четиринайсет нощи в постелята му: лека и безтелесна, едва осезаема като феерична паяжина. Лицето на Гайдар се наля с кръв; бели следи от лакираните й хищнически нокти браздяха гърдите му, а след това, напълно заслепени, те смениха позата, така че сега Гайдар я обгърна изотзад и, превити, с разтреперани слабини и изопнати сухожилия на краката, прилепени като кърлежи, кожа до кожа, се затътриха, пъшкайки и стенейки, през теменужното помещение, докато стигнаха мивката: тогава Луция отвърта крана и, след като жадно обгърна с устни отвора - пи вода, без да спира дори и за миг да се кълчи, а накрая и двамата рухнаха върху вързопите с призрачно бели чаршафи и потънаха в мрак, уговаряйки се задъхано на пресекулки за нещо, което трябваше ей-сега да стане: сега, не още, сега, хайде, сега, сега, сегааааааа! И тогава, съдейки по всичко, това и стана - укротиха

се извън обсега на Херцеговия поглед след приглушения вик на Луция.

Върна се в спалното помещение, този път през главния вход, а не през прозореца, тъй като му беше все едно дали някой ще го хване. Видя как нощта се вдига от водата.

Отчаянието напълно разпръсна страха, че ще бъде наказан заради непозволена нощна разходка. Опита се да извика Луция под чаршафа, но вече не ставаше; не можа да си я представи до себе си след оживялата сцена от фотографиите от клозета! Тя подло му беше изменила; както другите жени, и самата тя се намираше под хипнозата на обнажената всемогъща мъжка жила; беше във властта на нещо мрачно и непознато, подземно и подводно - робиня в едно тъмно царство, до което Херцег нямаше достъп. Събуди го остър мирис на изгоряло. Отвори очи и видя краката си в пламъци - някой беше напъхал между пръстите му смачкан вестник и го беше запалил като факла. Креватът му беше наобиколен от ухилени момчешки глави. В миг опипа косата си - онова, най-страшното, се беше случило!

Докато бе спал, някой отрязал светлия му кичур.